

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 101. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558236704/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

de see som sin Brud. »Helene er det ikke, – sagde han – men det er vel, her er Ro og Klarhed – ingen fortærende Lidenskab, ingen hemmelighedsfuld uroig Higen efter Høihed og Magt – her er stille Kjærlighed og fordringsløs Uskyld – ingen skjult Vulcan, ingen glimrende Maske af Munterhed og Vid, som skjuler en fortvivlet Kamp mellem Kjødet og Aanden.»

Som han sad i disse Betragtninger aabnedes Døren og Kannikerne Renert og Albrecht traadte ind.

»Stormægtigste Herre Konge har allersomnaadigst befalede, stammede de begge, som med een Mund, og bleve staaende med Hælene paa Dørtærskelen i den aabne Dør, medens de boiede sig saa dybt, at de forskrækkede maatte træde et Skridt frem for ikke at falde paa Næsen, idet den listige Hofnar hastig lukkede Døren efter dem.

»Ere I ikke Bøhmere af Fødsel?« spurgte Kongen, og maatte tvinge sig for ikke at smile.

De bejædede det ærbødig, medens en Blanding af Nysgjerrighed og ængstelig Forventning udtrykte sig i deres runde ellers sorgløse Ansigter.

»Hør I nogensinde set Prindsesse Margaretha af Bøhmen?« spurgte Kongen videre.

»Til Tjeneste, naadige Herre!« svarede de begge næsten paa een gang, og bukkede sig begge lige dybt, som Træmænd, der bevæges ved en Snor.

»Saa beskriver mig hende noiagtig, – vedblev Valdemar – og siger mig uden Frygt Alt hvad I vide om hende, det være Godt eller Ondt! hvert sandt Ord, I sige, skal jeg betale Eder kongelig; men den første Usandhed, jeg griber Eder i, vil jeg strengelig straffe.»

Over denne Tiltale bleve de forbausede Klerke først ængstelige, og det varede noget, inden de fik Munden paa Gang; men snart strømmede Lovtalerne over den skjønte Prindsesses Mildhed og Fromhed rigelig over deres Læber, og jo længer de talte, jo mindre frygtede de for at fortælle sig; de gennemgik punktlig alle syv moralske og theologiske Cardinal-Dyder, som de forsikrede hun besad i den allerhøieste Grad, hvorhos de ikke forsømt flittig at anføre den heilige Augustins og Petri Lombardi Sententser og benytte deres skolastiske Lærdom om de 7 Helligaandsgaver og de 8 Saligheder, medens de kappedes om i Munden paa hinanden at sige alle de Sandheder og gyldne Ord, som den gavmilde Konge vilde betale dem saa rigelig.